

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 321/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť npor. [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Štefánikova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát Mgr. Radoslav Rigo, LL.M., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež práva podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 8/2013 a jeho rozsudkom z 26. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť npor. [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2015 doručená sťažnosť npor. [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36

písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práva podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12 k dohovoru“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 8/2013 a jeho rozsudkom z 26. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom prvého viceprezidenta Policajného zboru č. 48 z 28. októbra 2011 dňom 1. novembra 2011 preložený v stálej štátnej službe z funkcie starší referent Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, oddelenia odhaľovania, odboru Východ a súčasne bol 31. októbra 2011 odvolaný z doterajšej funkcie, pričom ustanovenie do funkcie 1. novembra 2011 malo byť vykonané jeho riaditeľom.

Personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 452/2011 bola v dôsledku organizačných zmien 31. októbra 2011 zrušená funkcia, ktorú sťažovateľ dovtedy vykonával, a bola vytvorená nová funkcia podľa § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „policajný zákon“). Sťažovateľ bol personálnym rozkazom riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru č. 434 z 28. októbra 2011 ustanovený do voľnej funkcie starší referent Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, protidrogového oddelenia, odboru Bratislava (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o ustanovení do funkcie“).

Personálny rozkaz č. 48 z 28. októbra 2011 (ďalej len „rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o preložení“) napadol sťažovateľ odvolaním. O odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o preložení rozhodlo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. SLV-PS-PK-234/2011 z 25. januára 2012

(ďalej len „rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu“) tak, že odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo. Rozhodnutie napadol sťažovateľ žalobou v rámci správneho súdnictva. O žalobe rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 2 S 150//2012 z 30. januára 2013 tak, že ju zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol sťažovateľ odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 8/2013 z 26. marca 2015 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti sumarizoval svoje zásadné žalobné námietky takto:

«1/ že v čase vydania personálneho rozkazu absentovali „organizačné zmeny“ ako jedna zo zákonných podmienok preloženia podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. (bod 1 žaloby),

2/ že nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka „nemožnosti prevedenia v mieste pôvodného výkonu zrušenej funkcie“, ktorá má pred preložením do iného miesta prednosť podľa § 35 ods. 1 písm. a) zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 2 žaloby),

3/ že nebola skúmaná a správnym orgánom odôvodňovaná zákonná podmienka „žiadosti alebo písomného súhlasu“ dotknutého policajta na to, aby som mohol byť preložený do iného miesta výkonu funkcie podľa nadväzujúceho § 35 ods. 7 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 3 žaloby),

4/ že nebola splnená a bola nesprávne posúdená podmienka prerokovania návrhu môjho preloženia do iného miesta s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej v texte tiež len „zák. č. 73/1998 Z. z.“) a nebolo skúmané a odôvodnené ani splnenie podmienky prerokovania organizačných zmien podľa čl. 3 bod 7 a bod 17 Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa (bod 4 žaloby),

5/ že boli porušené moje procesné práva a rozhodnutie je procesne vadné - keď mi pred jeho vydaním nebolo umožnené sa k nemu vyjadriť a nie je dostatočne konkrétne odôvodnené, vrátane uvedenia širšej úvahy podľa § 231 až 238 a § 241 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 5 žaloby)

6/ že absentovala právna úprava pre konanie o vydaní personálnych rozkazov v zmysle splnomocňovacieho ustanovenia § 247 zák. č. 73/1998 Z. z. (bod 6 žaloby).»

Sťažovateľ tvrdí, že ani krajský súd, ani najvyšší súd sa jeho podstatnými žalobnými námietkami nezaoberali buď vôbec, alebo ich vyhodnotili nesprávne, „výslovne v rozpore s jednoznačnými ustanoveniami zákona a základnými právnymi princípmi, čo vykazuje prvky jasnej svojvôle a arbitrárnosti“.

Proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu sťažovateľ v sťažnosti formuluje niekoľko zásadných sťažnostných námietok.

Podľa sťažovateľa v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o preložení „nebola splnená zákonná podmienka pre toto preloženie spočívajúca v existencii organizačných zmien“. Podľa názoru sťažovateľa išlo iba o zmeny „systematizačné“, s ktorých existenciou nie je možné sa za daných okolností uspokojiť.

Správne orgány a ani vo veci konajúce súdy neskúmali podľa sťažovateľa splnenie zákonnej podmienky na jeho preloženie vyplývajúcej z § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, keďže v dôsledku organizačných zmien došlo k zrušeniu jeho doterajšej funkcie. Sťažovateľ tvrdí, že „z predmetného ustanovenia je úplne zrejmé, že *conditio sine qua non* pre preloženie policajta do iného miesta výkonu funkcie je, že nie je možné tohto policajta previesť na inú (voľnú) funkciu v mieste, kde vykonával svoju pôvodnú – teraz zrušenú funkciu (prednosť prevedenia na inú funkciu v tom istom mieste pred jeho preložením do iného miesta)“. Podľa názoru sťažovateľa splnenie tejto negatívnej podmienky musí byť skúmané a v rozhodnutí správneho orgánu riadne odôvodnené. Za daných okolností mal preto najvyšší súd zmeniť rozhodnutie krajského súdu, napadnutý personálny rozkaz mal zrušiť a vec vrátiť správnenému orgánu na nové konanie a rozhodnutie. Namieta tiež závery krajského súdu o tom, že výber postupu podľa § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona je súčasťou voľnej správnej úvahy.

Sťažovateľ ďalej namieta, že v jeho veci neboli splnené podmienky na preloženie aj preto, že nepodal žiadosť o preloženie do iného miesta výkonu práce a ani súhlas s preložením, tak ako to predpokladá § 35 ods. 6 policajného zákona. Podľa názoru sťažovateľa *„je celkom zrejmé, že táto zákonná podmienka nie je obmedzená vo vzťahu k žiadnemu zo zákonných dôvodov prevedenia či preloženia na inú funkciu a má svoje jasné odôvodnenie a udržateľnosť aj v rámci takých organizovaných zoskupení ako je Policajný zbor“*. Všeobecné sudy na túto námietku vôbec nereagovali.

Podľa názoru sťažovateľa nebola splnená ani zákonná podmienka prerokovania personálneho rozkazu o preložení s príslušným odborovým orgánom a nebola splnená ani požiadavka prerokovania organizačných zmien na inom stupni odborovej organizácie podľa kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že *„k uvedenému prerokovaniu s príslušným odborovým orgánom nedošlo, resp. splnenie tejto podmienky je v dôsledku postupu správnych orgánov (vady odôvodnenia) i nepreskúmateľné. V personálnom rozkaze o preložení uvádza žalovaný navyše inú organizáciu ZO OZP v SR č. 8/50, než je uvedená v rozhodnutí odvolacieho správneho orgánu č. 8/64; z čoho je mimo iné zrejmé, že ani samotný žalovaný nevie a činí svoje rozhodnutia nepodloženými a nepreskúmateľnými (nie je zjavné, z čoho žalovaný vychádzal pri určovaní príslušnosti odborového orgánu, a ani preskúmajúce sudy sa samotnou otázkou určenia, ktorá základná organizácia OZP bola príslušná nezaoberá.“*

Sťažovateľ nesúhlasí s argumentáciou krajského súdu, podľa ktorej v danom prípade ide o hmotnoprávnu podmienku, ktorej nespĺnenie nespôsobuje nezákonnosť rozhodnutia, a uvádza, že *«nakoľko zákon sám nerozlišuje medzi hmotnoprávnymi a inými podmienkami, jednoducho iba upravuje sumár podmienok potrebných na to, aby bolo vydané rozhodnutie zákonné, je špekulovanie (navyše v prípade podmienky prerokovania ničím nepodložené, že by sa malo jednať o „hmotnoprávnu“ a kvalitatívne inú podmienku, než všetky ostatné zákonné podmienky), je takáto argumentácia hrubo svojvoľná a arbitrárna.»*

Sťažovateľ ďalej namieta, že všeobecné sudy vôbec nereflektovali jeho námietku, podľa ktorej mu nikdy nebol daný na nahliadnutie a na vyjadrenie podkladový listinný

materiál na vydanie personálnych rozkazov, a zároveň tvrdí, že tieto rozhodnutia neboli dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené.

Sťažovateľ argumentuje aj tým, že správny orgán druhého stupňa nikdy nevydal všeobecne záväzný právny predpis ustanovujúci podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 247 policajného zákona, pričom na túto námietku podľa sťažovateľa nereagoval ani krajský súd, ani najvyšší súd.

Sťažovateľ namieta že nedodržaním zákonných podmienok preloženia, ako aj spôsobom realizácie tohto preloženia (zo dňa na deň) došlo k nedovolenému zásahu do jeho „*integrity i práva na súkromný a rodinný život*“, práva na vyjadrenie a na obhajobu.

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd nevysporiadal s jeho podstatnými odvolacími námietkami, argumentácia obsiahnutá v jeho napadnutom rozsudku vykazuje znaky svojvôle, pričom najvyšší súd si navyše nesplnil povinnosť zdôvodniť splnenie všetkých podmienok obsiahnutých v hypotéze právnej normy a odklonil sa od ustálenej judikatúry o význame absencie procesnej úpravy na vydanie správneho rozhodnutia.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 26. marca 2015, sp. zn. 7Sžo/8/2013, a postupom v tomto konaní, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky, právom na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 Ústavy Slovenskej republiky a právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, s právom na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, s právom na ochranu proti diskriminácii podľa článku 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa článku 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky,

s právom na ochranu proti nútenej práci podľa čl. 18 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a primerane s právom na spravodlivé a uspokojivé pracovné podmienky podľa článku 36 písm. a) a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s porušením zákazu zneužitia práv proti sťažovateľovi článku 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu obmedzení práv sťažovateľa na iný účel podľa článku 18 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s porušením článku 1, článku 2 ods. 2 a ods. 3, článku 13 ods. 1 písm. a), ods. 2 až ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd..

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. marca 2015, sp. zn. 7Sžo/8/2013, sa zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie..

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 355,72 € (t. j. tarifná odmena za 2 úkony: prevzatie a príprava veci + ústavná sťažnosť á 139,83 €, režijný paušál za tieto dva úkony á 8,39 € a DPH z uvedeného základu vo výške 59,28 €), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 18, čl. 36 písm. a) a b), čl. 41, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 4, čl. 6 ods. 1, čl. 8, čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru a tiež práva podľa čl. 1 protokolu č. 12 k dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 8/2013 a jeho rozsudkom z 26. marca 2015.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 8/2013 z 26. marca 2015 a jemu predchádzajúcim postupom

Vychádzajúc z okruhu sťažovateľom označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, ktorých porušenie namieta, ústavný súd v nadväznosti na svoju ustálenú judikatúru považuje za žiaduce v prvom rade zdôrazniť význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a tiež iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (IV. ÚS 115/07). Rovnako tak má v štruktúre práv chránených dohovorom kľúčové postavenie právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Význam základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje aj preto, že z argumentácie sťažovateľa zjavne vyplýva, že porušenie ostatných základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru označených v petite sťažnosti namieta v spojení,

resp. v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zároveň v súlade so svojou doterajšou judikatúrou poznamenáva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadnejšie odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. II. ÚS 63/06).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvorí celý rad obsahových komponentov, z ktorých v nadväznosti na sťažostnú argumentáciu sťažovateľa vystupuje do popredia predovšetkým právo na ústavne akceptovateľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že neodmysliteľnou súčasťou obsahu základného práva čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka, resp. strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou

(IV. ÚS 296/09). Zároveň ale ústavný súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, odvolacieho, ale aj dovolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

Rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

V kontexte s konkrétnymi výhradami sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že požiadavka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nepochybne zahŕňa aj požiadavku jeho ústavne akceptovateľnej kvality. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) totiž do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, pričom súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02). Len ústavne konformný výklad príslušných právnych noriem

aplikovaných vo veciach sťažovateľov totiž môže plnohodnotne garantovať základné právo každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 24/00).

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní bolo aspoň rámcovo posúdiť, či uvedené východiská najvyšší súd v napadnutom rozsudku akceptoval, a to z hľadiska toho, ako sa vysporiadal s konkrétnymi sťažnostnými námietkami sťažovateľa rekapitulovanými v časti I tohto uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd poukázal na podstatu rozhodnutia krajského súdu, predstavil argumenty sťažovateľa, ako aj žalovaného správneho orgánu a ďalej v podstatnom uviedol:

«Po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa sa rozhodnými námietkami žalobcu, ktoré sa týkali v spochybnení organizačných zmien, v nedodržaní možnosti prevedenia na inú funkciu v doterajšom mieste výkonu služby a nedodržaní postupu uvedenom v § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z. z. o prevedení na iné miesto len so súhlasom, o spochybnení prerokovania o preložení s príslušným odborovým orgánom a v nedodržaní povinnosti žalovaného zaobstarania dodatok podkladov pre rozhodnutie, vo vytknutí nedostatočnej právnej úprave konania vo veciach služobného pomeru, v dostatočnom rozsahu zaoberal a zo skutkových okolností danej veci vyvodil správny právny záver. Odvolací súd dôvody uvádzané súdom prvého stupňa pokladá za vecne správne, preto v celom rozsahu na ne poukazuje.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho

spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. OSP) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného

úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

Podľa § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. organizačnou zmenou na účely tohto zákona sa rozumie zmena, pri ktorej sa zrušila doterajšia funkcia policajta a nevytvorila sa nová funkcia alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s rovnakou náplňou činnosti v inom mieste výkonu štátnej služby.

Podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 Z. z. prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Podľa § 33 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. policajta ustanovuje do funkcie a odvoláva z funkcie príslušný nadriadený.

Podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov v konaní postupovali náležite v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistili skutočný stav, a preto ich právne závery je potrebné považovať za správne. Rovnako ako súd prvého stupňa odvolací súd tiež zastáva názor, že správne orgány oboch stupňov v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite odôvodnili svoj skutkový a právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobu zamietol.

Zákonodarca v citovaných právnych normách ustanovuje postup služobného úradu, keď v dôsledku organizačnej zmeny sa doterajšia funkcia policajta v služobnom pomere zrušila a z toho dôvodu nemôže naďalej vykonávať túto funkciu. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že služobný úrad policajta sa preloží na inú funkciu v tom istom mieste výkonu

štátnej služby len v prípade, ak je to možné, teda pokiaľ nebola tato funkcia obsadená alebo zrušená. Inak služobný úrad postupuje podľa § 33 uvedeného zákona, v zmysle ktorého rozhoduje o zaradení alebo vymenovaní policajta do voľnej funkcie.

Odvolací súd zistil, že personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 452 z 28. októbra 2011 uvádza, že dňom 1. novembra 2011 vykonáva systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov. Z priloženého prehľadu zmien Prezídia Policajného zboru ako aj z dôvodovej správy priloženej k návrhu organizačných zmien na úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru k 1. novembru 2011 predkladanej ministrovi vnútra SR 7. októbra 2011 je však nepochybné, že minister vnútra vykonáva organizačné zmeny v zmysle § 35 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. vo vnútornej štruktúre Úradu boja proti organizovanej kriminalite prezídia PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Tieto spočívali „v presune tabuľkových miest v pôsobnosti jednotlivých pracovísk úradu za účelom zefektívnenia práce jednotlivých odborov úradu“. Odvolací súd preto nemohol prihliadnuť na námietku žalobcu, že uvedeným personálnym rozkazom nedošlo k vykonávaniu organizačných zmien.

Žalobca nenamietal, že presun tabuľkových miest v pôsobnosti jednotlivých pracovísk sa týkal aj jeho, že jeho doterajšia funkcia nebola rušená. V dôsledku týchto presunov bol preložený z oddelenia odhaľovania Východ úradu boja proti organizovanej kriminalite prezídia PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR na úrad, kde boli vytvorené nové funkcie.

Ak zákon vyžaduje pre vydanie rozhodnutia správneho orgánu, aby nastali určité predpoklady stanovené v hypotéze právnej normy (v ustanovení § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., čo sa týka organizačných zmien), musia byť tieto predpoklady v odôvodnení rozhodnutia náležite objasnené, a to tým skôr, keď možno očakávať nesúhlas účastníka konania s takýmto rozhodnutím, pretože sa ním jeho právne či iné postavenie (hoci subjektívne) zhoršuje.

Žalovaný v preskúmanom rozhodnutí z 25. januára 2012 č. SLV-PS-PK-234/2011 ako aj v personálnom rozkaze č. 48 z 28. októbra 2011 náležite objasnil dôvody, ktoré viedli k preloženiu žalobcu na inú funkciu v inom mieste výkonu služby. Preto mu nemožno vytknúť nezákonnosť rozhodnutia.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd nemohol prihliadať v rámci preskúmania zákonnosti k tvrdeniu žalobcu, že žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, keď ho preložil do novej funkcie podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. bez toho, aby preskúmal možnosť ho preložiť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby.

Senát odvolacieho súdu sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa pokiaľ ide o zdôvodnenie námietky týkajúcej sa prerokovania s príslušným odborovým orgánom a súčasne naň poukazuje. K tomu len podotýka, že predchádzajúce prerokovanie s odborovým orgánom je hmotnoprávnou podmienkou prevedenia alebo preloženia podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z., nie je takou procesnou podmienkou vzťahujúcou sa na postup ministra pri výkone jeho právomoci podľa tohto ustanovenia, majúcou za následok nezákonnosť rozhodnutia v prípade jej nesplnenia.

Námietka žalobcu o nedostatočnej právnej úprave konania vo veciach služobných pomerov je pre prejednávanú vec právne irelevantná, a preto najvyšší súd nemal dôvod sa ňou zaoberať.

Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán postupoval a rozhodol v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, keď na skutkové zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania aplikoval správne ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z., ktorých výklad urobil súladne s ústavou a v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie sa taktiež stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že žaloba nebola podaná dôvodne, keďže žalovaný postupoval a rozhodol v preskúmvanej veci v súlade so zákonom, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, vysporiadal sa s relevantnými námietkami žalobcu a bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Odvolací súd nezistil ani takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Odvolací súd taktiež odôvodnenie prvostupňového súdu považoval za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného nerozhodol svojvoľne ani protizákonne.»

V nadväznosti na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) platného a účinného v čase rozhodovania najvyššieho súdu ústavný súd tiež poukazuje na rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 S 150/2012 z 30. januára 2013, ktorým tento súd zamietol žalobu sťažovateľa a v odôvodnení ktorého vo vzťahu k námietkam sťažovateľa uviedol:

«Z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že personálnym rozkazom I. viceprezidenta PZ č. 48 zo dňa 28. 10. 2011 bol žalobca podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona dňom 01. 11. 2011 preložený z funkcie starší referent oddelenia odhalovania odboru Východ, úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, služobného úradu MV SR na úrad boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ, služobného úradu MV SR s tým, že žalobca bol dňom 31. 10. 2011 odvolaný z doterajšej funkcie (§ 35 ods. 9 zákona) a ustanovenie do funkcie dňom 01. 11. 2011 vykoná riaditeľ úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia PZ. Dôvodom bol personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 452/2011, ktorým bola v dôsledku organizačných zmien dňom 31. 10. 2011 zrušená doterajšia funkcia žalobcu a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti (§ 35 ods. 3 zákona). Proti tomuto personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie, v ktorom vyjadril svoj názor, že preloženie bolo účelové a podľa jeho právneho vedomia neboli splnené všetky podmienky uložené literou zákona zo strany zamestnávateľa a preto považuje svoje preloženie za neodôvodnené a žiadal personálny rozkaz zrušiť. Po podaní odvolania bolo žalobcovi písomnosťou č. p.: SLV-PS-PK-234/2011 zo dňa 01. 12. 2011 umožnené využitie všetkých subjektívnych práv, ktoré mu vyplývajú zo zákona, ktoré však žalobca nevyužil. Napadnutým rozhodnutím Č. p.: SLV-PS-PK-234/2011 zo dňa 25. 01. 2012 žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona, policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia

Podľa § 35 ods. 3 zákona, sa organizačnou zmenou na účely tohto zákona rozumie zmena, pri ktorej sa zrušila doterajšia funkcia policajta a nevytvorila sa nová funkcia alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti

alebo sa zrušila doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s rovnakou náplňou činnosti v inom mieste výkonu štátnej služby.

Podľa § 35 ods. 9 zákona, prevedenie na inú funkciu alebo preloženie na inú funkciu sa vykoná odvolaním policajta z doterajšej funkcie a jeho ustanovením alebo vymenovaním do inej funkcie podľa § 33.

Z § 35 ods. 1 písm. a) zákona vyplýva, že dôvodom na postup podľa tohto ustanovenia zákona je existencia organizačných zmien v dôsledku ktorých sa zrušila funkcia, v ktorej bol žalobca do 31. 10. 2011 v súlade s § 33 ods. 1 zákona ustanovený a v ktorej plnil uložené služobné úlohy a od 01. 11. 2011 sa vytvorila nová funkcia s inou náplňou činnosti. Ako uviedol žalovaný, dňom 01. 07. 2011 sa na ÚBOK P PZ realizovala organizačná zmena, ktorá zohľadňovala aktuálne potreby a požiadavky priameho výkonu služby kriminálnej polície v boji proti najzávažnejším formám organizovanej trestnej činnosti. Po jej vyhodnotení s cieľom zefektívniť a racionalizovať vykonávanie činnosti útvarov ÚBOK P PZ, bolo ministrom vnútra SR navrhnuté ku dňu 01. 11. 2011 uskutočniť ďalšie zmeny, ktorých podstata spočívala v zrušení tabuľkových miest v pôsobnosti oddelenia odhaľovania odboru Východ ÚBOK P PZ. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 452/2011 minister vnútra SR dňom 01. 11. 2011 na odbore Východ ÚBOK P PZ zrušil tabuľkové miesta - funkcie staršieho referenta oddelenia odhaľovania (funkcie s číselným označením ID 1380, ID 1382 a ID 4226).

Zákonné požiadavky organizačnej zmeny stanovené v § 35 ods. 3 zákona (zrušila sa doterajšia funkcia policajta a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti) boli teda splnené. Preloženie žalobcu na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby bolo vynútené nemožnosťou ďalšieho vykonávania doterajšej ním zastávanej funkcie, pretože táto funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená. Vzhľadom na uvedené vydal 1. viceprezident PZ personálny rozkaz č. 48 zo dňa 28. 10. 2011, ktorým žalobcu podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona z dôvodu organizačných zmien vyplývajúcich z personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 452/2011, dňom 01. 11. 2011 preložil k ÚBOK P PZ a dňom 31. 10. 2011 ho v súlade s § 35 ods. 9 zákona odvolal z doterajšej funkcie.

Podľa názoru súdu sa preloženie žalobcu na inú funkciu uskutočnilo v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona pri súčasnom dodržaní postupu ustanoveného v § 35 ods. 9 zákona.

Žalovaný správne poukázal na § 5 ods. 4 zákona, podľa ktorého obsadzovanie miest policajtov vo všetkých druhoch štátnej služby možno uskutočniť len za predpokladu, že miesto je vytvorené podľa schválenej systemizácie a je voľné. Na základe uvedeného bol žalobca personálnym rozkazom riaditeľa ÚBOK P PZ č. 434 zo dňa 28. 10. 2011 podľa § 33 ods. 1 zákona dňom 01. 11. 2011 ustanovený do funkcie starší referent protidrogového oddelenia odboru Bratislava, ÚBOK P PZ, služobného úradu Ministerstva vnútra SR.

Z čl. 3 ods. 7 Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov PZ na rok 2011 vyplýva, že ministerstvo prerokuje s odborovým zväzom navrhované organizačné zmeny najmenej 60 dní pred ich uskutočnením. Ak je zástupca odborového zväzu členom komisie pripravujúcej organizačné zmeny, nemusí byť táto časová lehota dodržaná.

Je zrejmé, že predseda OZP v SR sa zúčastnil na príprave organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 452/2011, čo potvrdil svojim podpisom na predložennom návrhu systemizačných zmien na Prezídium PZ.

Podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona, služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

Návrh na preloženie žalobcu na inú funkciu bol v danom prípade predložený aj OZP SR základnej organizácii č. 8/64 Bratislava pôsobiacej v rámci ÚBOK P PZ. Aj keby však návrh na preloženie žalobcu nebol vopred prerokovaný s odborovým orgánom pôsobiacim v rámci ÚBOK P PZ, išlo by o porušenie zákona, ktoré by nemalo vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť personálneho rozkazu I. viceprezidenta PZ č. 48 zo dňa 28. 10. 2011 s poukazom na § 250 ods. 2 zákona.

Nie je zákonnou povinnosťou žalovaného previesť policajta na inú funkciu, ktorá je v čase realizácie organizačných zmien voľná, a to v mieste, kde vykonával štátnu službu. Ide tu o voľnú správnu úvahu príslušného nadriadeného žalobcu oprávneného previesť alebo preložiť žalobcu z dôvodu uvedeného v § 35 ods. 1 písm. a) zákona. Bolo na voľnej úvahe príslušného nadriadeného žalobcu rozhodnúť o tom, či sa žalobca prevedie na inú voľnú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby v rámci ÚBOK P PZ alebo preloží na inú voľnú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby v rámci ÚBOK P PZ tak, aby služobné úlohy uložené ÚBOK P PZ boli plnené v súlade s požiadavkami kladenými na tento útvar.

Samotný personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 452/2011 zo dňa 28. 10. 2011 nemá charakter rozhodnutia o práve, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach konkrétneho policajta, preto je ho potrebné považovať za rozhodnutie organizačnej povahy upravujúce vnútornú štruktúru útvarov MV SR a PZ. Proti tomuto personálnemu rozkazu nie je prípustný opravný prostriedok. Tento personálny rozkaz sa považuje za vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správneému orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi (rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžo/264/2009).

Podľa § 5 ods. 1 zákona, systemizácia v štátnej službe obsahuje počet miest policajtov v služobných úradoch a objem finančných prostriedkov na služobné príjmy policajtov v štátnej službe.

Polemika žalobcu o tom, či išlo o systemizačnú alebo organizačnú zmenu je irelevantná. Konečné posúdenie otázky ďalšieho zaradenia žalobcu v dôsledku predmetnej organizačnej zmeny bolo vecou správnej úvahy služobných orgánov.

Je nesporné, že žalobca nebol preložený podľa § 35 ods. 7 zákona, ale podľa § 35 ods.1 písm. a) zákona. Príslušný nadriadený je pri prevedení alebo preložení podľa § 35 ods. 1 zákona oprávnený postupovať len za predpokladu, že je zároveň splnený aj niektorý zo zákonom stanovených dôvodov uvedených pod písm. a) - k).

Podľa § 35 ods. 7 zákona policajta možno previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade na vlastnú žiadosť alebo s jeho písomným súhlasom. K uvedenému postupu môže príslušný nadriadený pristúpiť iba v tom prípade, ak si policajt podá vlastnú písomnú žiadosť, tzn. že požiada o prevedenie alebo preloženie z akéhokoľvek

dôvodu. Pri realizácii 35 ods. 7 zákon dáva iba možnosť preložiť alebo previesť policajta na inú funkciu, pričom podľa § 35 ods. 1 zákona za splnenia jednej z tam uvedených dôvodov vzniká nadriadenému povinnosť previesť resp. preložiť policajta na inú funkciu. Vzhľadom na to, že žalobca bol preložený z dôvodu uvedeného v ustanovení § 35 ods. 1 písm. a) zákona, nevyžadoval sa v tomto prípade postup podľa § 35 ods. 7 zákona.

Podľa názoru súdu napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky náležitosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 241 zákona a sú aj v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Správne žalovaný poukázal na prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej cit.: „na ústavnosť odôvodnenia nie je totiž potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné“ (napr. uznesenie ÚS SR č. k. IV. ÚS 150/03-41 zo dňa 27. 8. 2003). Žalobca pritom svoje odvolanie odôvodnil veľmi stroho.

V súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, S. I. S., Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o právny pomer štátnozamestnanecký.

Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov.

Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. potrebu pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že

nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávneho pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. 12. 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku rozsudok z 27. 6. 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená, ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

S poukazom na to bolo potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 ods. 1 zákona prisvedčiť žalovanému v tom zmysle, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. „adekvátnej funkcie“. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia (rozsudok NS SR sp. zn. 1 Sžo/264/2009).

Žalovaný tiež správne poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR napr. II. ÚS 403/2011-23, podľa ktorej cit.: ESLP vo svojej judikatúre uviedol, že právo členských štátov zásadne rozlišuje medzi štátnymi zamestnancami a súkromnoprávnymi zamestnancami, pričom spory týkajúce sa naboru, výkonu povolania (kariéry) a ukončenia pracovnej činnosti štátnych zamestnancov všeobecne nespádajú do pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie vo veci Niegel proti Francúzsku zo 17. marca 1997). Výnimkou

sú len prípady, ak predmetom sporu sú priamo práva majetkovej povahy (napr. právo na dôchodok verejných zamestnancov, práva týkajúce sa platových pomerov týchto zamestnancov).

V prípade Pellegrin proti Francúzsku (rozhodnutie z 8. decembra 1999, sťažnosť č. 28541/95) súd priniesol nové tzv. funkčné kritérium aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na štátnych zamestnancov založené na povahe funkcií a zodpovednosti, aké zamestnanec vykonáva. Súd poznamenal, že na úradoch štátnej správy niektoré pracovné miesta zahŕňajú povolanía všeobecného záujmu alebo účasť na výkone verejnej moci. Ich držiteľia teda držia v rukách časť suverenity štátu. Ten má potom legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality.

Na druhej strane pri iných pracovných miestach, ktoré nemajú túto dimenziu „verejnej správy“, tento záujem chýba. Preto súd rozhodol, že z poľa pôsobnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru sú vylúčené iba spory zamestnancov štátu, ktorých zamestnanie je charakteristické špecifickými činnosťami verejnej správy do tej miery, v akej táto koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo iných verejných spoločenských. Jasný príklad takých činností predstavujú ozbrojené sily a polícia.»

V súvislosti s namietaným tvrdením sťažovateľa o porušení označených práv rozsudkom najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vydaným v správnom súdnictve jeho nedostatočným odôvodnením bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu namietané rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým stavom a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za arbitrárne či zjavne neodôvodnené tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozhodnutia presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu, a to aj s prihliadnutím na rekapitulovaný obsah rozsudku prvostupňového súdu, s ktorým sa odvolací súd stotožnil. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia.

K námietke neexistencie organizačných zmien ku dňu vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o preložení ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v napadnutom rozsudku, podľa ktorého skutočnosť, že došlo k organizačným zmenám, vyplýva z prehľadu zmien k personálnemu rozkazu ministra vnútra č. 452 z 28. októbra 2011, ako aj z dôvodovej správy a znenia § 35 ods. 3 policajného zákona.

K námietke neskúmania existencie iných voľných funkcií v mieste doterajšieho výkonu funkcie zaujal najvyšší súd stanovisko poukázaním na obsah odôvodnenia správnych rozhodnutí, s ktorým sa stotožnil a ktorý považoval za dostačujúci z hľadiska vysvetlenia dôvodov, pre ktoré nebolo možné sťažovateľovi ponúknuť inú funkcie v mieste, v ktorom pôsobil dosiaľ. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia. Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru. Ústavný súd už judikoval ako z ústavného hľadiska akceptovateľný záver, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje, a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže Policajný zbor je vojenský organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru (napr. II. ÚS 908/2016).

Pokiaľ sťažovateľ namietal absenciu jeho súhlasu s preložením, resp. prevedením na inú funkciu, ústavný súd tu poukazuje na text § 35 ods. 6 policajného zákona, po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ako aj prvostupňového rozsudku krajského súdu, a to najmä na časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku, v ktorej krajský súd reagoval na totožnú žalobnú námietku sťažovateľa, pričom uviedol, že splnenie podmienky žiadosti alebo súhlasu podľa § 35 ods. 6 policajného zákona nie je nevyhnutné v prípade dôvodov podľa § 35 ods. 1 policajného zákona, a to s ohľadom na povinnosť nadriadeného previesť, resp. preložiť policajta na inú funkciu z dôvodov ustanovených v § 35 ods. 1 policajného zákona. Ústavný súd aj v tejto súvislosti vyslovil názor,

podľa ktorého by výklad § 35 ods. 6 policajného zákona, ktorý prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, mohol v končenom dôsledku spôsobiť znefunkčenie Policajného zboru v prípade, ak by policajti, ktorých by ich nadriadení považovali za potrebné previesť na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo preložiť na inú funkciu v inom mieste výkonu štátnej služby (napríklad z dôvodu organizačných zmien alebo z dôvodu dlhodobej straty zdravotnej spôsobilosti na výkon doterajšej funkcie), s prevedením alebo preložením nesúhlasili, resp. o ne sami nepožiadali. (II. ÚS 908/2016).

V súvislosti s námietkou týkajúcou sa prerokovania prevedenia, resp. preloženia sťažovateľa s odborovou organizáciou ústavný súd poukazuje na § 225 ods. 2 písm. b) a § 225 ods. 3 policajného zákona, z ktorých vyplýva, že existencia stanoviska príslušného odborového orgánu k návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien nie je z hľadiska požiadaviek vyvoditeľných z § 225 ods. 3 policajného zákona nevyhnutná. Navyše, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť vyplývajúcu z predmetného rozsudku krajského súdu, podľa ktorej príprava organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky sa uskutočnila za účasti predsedu Odborového zväzu polície v Slovenskej republike. Keďže najvyšší súd, ako aj prvostupňový súd sa touto námietkou zaoberali a ústavne konformným spôsobom sa s ňou vysporiadali, ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú.

Námietku nesprístupnenia podkladového materiálu na vydanie personálnych rozkazov sťažovateľovi považuje ústavný súd z ústavného hľadiska za irelevantnú a stotožňuje sa s argumentáciou najvyššieho súdu poukazujúcou na dostatočne pregnantne vyjadrený názor prvostupňového súdu zvyrazňujúci osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru ako špecifického štátnozamestnaneckého pomeru verejného práva, ktorý je charakteristický vzťahmi, ktoré sú *„založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov“*. Akceptujúc túto argumentáciu ústavný súd vyhodnotil aj túto námietku sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ ďalej namieta, že správny orgán druhého stupňa (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) nikdy nevydal všeobecne záväzný právny predpis ustanovujúci podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru podľa § 247 policajného zákona, a zdôrazňuje, že na túto jeho námietku nereagoval ani krajský súd, ani najvyšší súd.

Podľa § 247 policajného zákona podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo.

Je pravdou, že najvyšší súd reagoval na túto námietku sťažovateľa iba stručným konštatovaním jej irelevantnosti vo vzťahu k prejednávanej veci. Na druhej strane je však možné s týmto záverom sa stotožniť. Aj podľa názoru ústavného súdu absencia vykonávacieho právneho predpisu, ktorého vydanie predpokladá § 247 policajného zákona, nemôže spochybniť ústavnú akceptovateľnosť rozhodnutí príslušných správnych orgánov o konaní vo veciach služobného pomeru. Ústavný súd zastáva názor, že policajný zákon obsahuje všetky podstatné ustanovenia, ktoré sú potrebné na uskutočnenie jednotlivých typov konaní vo veciach služobného pomeru (bližšie k tomu II. ÚS 908/2016). Navyše, najvyšší súd nenesie zodpovednosť za to, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dosiaľ vykonávací predpis nevydalo, pričom za týchto okolností bolo potrebné vo veci sťažovateľa uplatniť ústavne konformný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení policajného zákona, čo podľa názoru ústavného súdu odvolací súd v napadnutom rozsudku urobil. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľa považuje z ústavného hľadiska za nedôvodnú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Najvyšší súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým síce sťažovateľ nesúhlasí, ale predmetné rozhodnutie bolo odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd vzhľadom na svoje ústavné postavenie a ústavnú funkciu nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Ústavný súd nekonštatuje ani porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže z príloh sťažnosti nezistil, že by sťažovateľovi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho bolo znemožnené obrátiť sa na súd, keď sa domnieval, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bol ukrátený na svojich právach. Sťažovateľ uplatnil ochranu proti personálnemu rozkazu riaditeľa v správnom konaní, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu nebola nijakým spôsobom obmedzená alebo znemožnená. Súd prvého stupňa, ako aj druhostupňový súd zákonnosť rozhodnutia preskúmali a svoje závery riadne odôvodnili.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na rovnosť účastníka v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ jeho porušenie nijak neodôvodňuje, preto v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

2. K namietanému porušeniu čl. 16, čl. 18 a čl. 41 ústavy a čl. 4 a čl. 8 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 Sžo 8/2013 z 26. marca 2015 a jemu predchádzajúcim postupom

Sťažovateľ v sťažnosti namieta aj porušenie čl. 16, čl. 18 a čl. 41 ústavy a čl. 4 a čl. 8 dohovoru.

Ústavný súd uvádza, že ochranu základnému právu na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ústavy a čl. 8 dohovoru, právu na ochranu proti nútenej práci podľa čl. 18 ústavy a čl. 4 dohovoru a právu na ochranu manželstva a rodiny podľa čl. 41 ústavy poskytujú všeobecné súdy. Všeobecný súd nemôže byť primárnym porušovateľom týchto základných práv len z dôvodu, že do jeho právomoci patrí rozhodovanie o týchto otázkach. Všeobecný súd by mohol byť porušovateľom týchto základných práv hmotného obsahu len vtedy, ak by v konaní porušil ústavné princípy spravodlivého procesu. Inak jeho postup a rozhodnutie nemožno dávať do súvisu s porušením uvedených základných práv. Pretože ústavný súd v súvislosti s vydaním rozsudku najvyššieho súdu nezistil porušenie ústavných princíпов spravodlivého procesu, odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

3. K namietanému porušeniu základného práva na odmenu za vykonanú prácu podľa čl. 36 písm. a) ústavy a na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom najvyššieho súdu

Základné právo na odmenu za vykonanú prácu i na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania možno považovať za právo hmotnej povahy.

Ústavný súd poznamenáva, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napríklad II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 36 písm. a) a b) ústavy, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právnej povahy a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

4. K namietanému porušeniu čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy a čl. 1 protokolu č. 12 k dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd k namietanému porušeniu čl. 1, čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) a ods. 2 až 4 ústavy, resp. čl. 1 protokolu č. 12 k dohovoru uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach zásadne viaže na vyslovenie porušenia

individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie ich porušenia v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je rozhodovanie o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy, ktoré síce vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, ale o ich porušení je ústavný súd oprávnený rozhodovať v iných druhoch konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

5. K namietanému porušeniu čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv zaručených dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, bod 52). V danom prípade však ústavný súd k takému záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Ústavný súd rovnako konštatuje, že postup najvyššieho súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru. Z argumentácie sťažovateľa nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval najvyšší súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie

záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by umožnili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Toto odôvodnenie sa vzťahuje v celom rozsahu aj na namietané porušenie čl. 17 a čl. 18 dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu, nezistil medzi týmito článkami dohovoru a namietaným porušením týchto práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13, čl. 14, čl. 17 a čl. 18 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal.

Na tomto základe ústavný súd konštatujúc, že jednotlivé námietky sťažovateľa sú zjavne neopodstatnené, resp. sťažovateľom vytýkané nedostatky obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu nedosahujú ústavnú intenzitu, dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že sťažnosť ako celok je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2017